

Tehtävämme nykyhetkellä

Viime tammikuun Säkenissä kirjoituksessa "Jyrkkenessä vaiko lievenemässä" esitin miellpiteeni mihun suuntaan työväenliike on menossa. Kirjoituksessa tulin siihen johtopäätöksen, että työväenliike on jyrkkenessä Europan maiden ohella myös tässä maassa. Perusteet tälle johtopäätökselle tämän maan työväenliikettä tarkastaessa olivat seuraavat. Europan tapahtumien herättävä vaikutus työläisiin; tämän maan kapitalistien harjoittama ja törkeämmäksi käyvä työväenliikkeen sorto. Nämä yhdessä synnyttävät suurempaa tyytymättömyyttä puolueemmekin riveissä ja siitä seuraa, että joukot kallistuvat enemmän ja enemmän jyrkempään suuntaan, tuomiten oikealle pyrkivät revisionistiset ainekset. Viimeisten kuuksien tapahtumat ovat osottaneet johtopäätöksen oikeaksi. Puolueessamme on tapahtunut sellainen liikehtiminen liiankin voimakkaasti, uhaten koko puolueemme olemassaoloa.

Puolueemme oikeistolainen johto kiiruhti vastaamaan vasempaan suuntaan liikehtimiseen puolueesta erottamisella, erottaen Michiganin ja Massan valtiojärjestöt, sekä joukon kiellijärjestöjä puolueestamme. Samaten New Yorkin valtiojärjestö erotti Kings-kauntin kauntijärjestön. Erottelemisen syynä on ilmoitettu olevan puolueemme sääntöjen rikkominen ja ja puoluevastainen toiminta. Missä määrin näissä on perää, ei allekirjoittanut lähemmin tiedä. Edellisten syiden lisäksi on vielä mainittu vasemmistolaisten tuplajuulaismallinen toiminta ja syndikalistiset mielipiteet. Siköli kuin on kysymys vasemmistolaisen liikkeen alkaminen New Yorkissa, olivat heidän menettelytapansa ja erät kohdat heidän esittämästä ohjelmasta sellaisia, että niitä ei voinut hyväksyä. Mutta mikäli nyt on sanomalehti uutisten kautta käynyt selville vasemmistolaisten tekemät päätökset erikoiskonventionissaan, osottavat ne heidän vii-

sastuneen ja luopuneen — jos sellaista alussa on ollut — syndikalismiin kallistumisesta, koskapa eivät ole hyväksyneet I. W. W. liittoa ja hylänneet poliittista toimintaa tuomitsevat ponsiehdotukset. Järklintymistä osottaa päätös, jolla hylättiin uuden puolueen perustaminen ennen vanhan puolueen konventsionia. Nämä merkit viittaavat siihen, että hajaannus puolueemme keskuudessa ei tullene niin suureksi kuin sitä on ennusteltu, vaan että tulevassa puolueemme konventsionissa jyrkemmän kannan hyväksyminen kokoo kaikki selvän luokkataistelun kannalla olevat ainekset entistä lujemmin puolueemme rintamaan. Joku määrä oikeistolaisia voi lähteä, mutta se ei ole vaarallisempaa kuin aikoinaan spargojen, simonsien y. m. oikeistolaisen lähteminen.

Tältä puolen katsottuna tulevaisuus ei näytä erittäin kriittiseltä. Mutta tämän ohella on toinen vaara, joka voi jättää syvemmät jäljet. Edellämäinitujen erottelemisten tapahtuessa ovat erotetut jäsenet jääneet toimettomana odottamaan tulevaa puoluekonventsionia, jolleivät ole, kuten michiganilaiset, ryhtyneet puuhaamaan uutta puoluetta. Samoin näkyvät sangen monet puoluetoverit tekevän sellaisissakin osastoissa, joita ei ole erotettu puolueesta. He sanovat, mitäpä se maksaa vaivaa toimia ennenkuin saadaan selvyys siitä, mihin suuntaan puolue lähtee taivaltamaan. Tällainen kanta on mielestäni väärä, tapahtuipa puolueemme sisällä sitte mitä hyvänsä.

Iise luokkataisteluumme verraten ovat puolueemme sisäiset taistelut vain muutoseikkoja, jotka kylläkin ovat tärkeitä, mutta ei läheskään niin tärkeitä kuin luokkataisteluumme heittäimätön jatkaminen. Luokkataistelussamme kyllä tarvitaan järjestöjä ja tarkoitustaan vastaavia järjestöjä, mutta sellaisen luomista oikeastaan vaan onkin puolueemme sisäinen nykyinen kiista. Vaikka asiat ovatkin puolueessamme

hieman sekaisin, niin ei se kuitenkaan merkitse sitä, että olisimme ilman järjestöjä. Kiistelemisen ja sitä seuraava puolueemme toiminnan ja rakenteen justeraaminen vain lujittaa järjestöjämme. Näin ollen ei ole mielestäni tärkeintä tässä tämä kiista, vaan se, että sen kiistan aikana ei unohdeta luokkataisteluumme. Ja se vaara on olemassa silloin, jos puolueemme sisäisten kiistojen takia unhotetaan ulospäin toimiminen.

Todeksi on myönnettävä se, että jos puolueemme sisällä on selvää luokkataistelua vastustavia aineksia, niin toimintamme siitä kärsii. Sellaiset ainekset ovat puolueesta karsittava. Vaan se karsiminen ei sentään ole kovin vaivaloinen tehtävä. Sensijaan paljoo suuremmat voimat ovat luokkataisteluumme vastassa puolueemme ulkopuolella. Ja niitä vastaan taistelemisen kysyy meiltä monin kerroin suurempaa ponnistusta. Siksi-pä olisi puoluejohtajiemme vaikeimmassakin käänteissä muistettava ulkonainen vihollinen ja jatkettava uupumatta taisteluumme ulospäin, vaikka kaikki asiat sisällä eivät olisikaan parhaimmassa järjestyksessä. Sen sivulla on luonnollisesti sisäisiäkin asioita järjestettävä.

Aina on tunnustettu se tosiasia, että luokkataisteluumme kävisi varsin helposti ja rauhallisestikin, jos kaikki työläiset saataisiin ymmärtämään taisteluumme sisältö ja merkitys. Ja että se saataisiin tehtyä nopeasti. Kapitalistiluokan voima on näet siinä, kun se voi käyttää tietämättömiä työläisiä tietoisia työläisiä vastaan. Jollei näin olisi asianlaita, niin vähämerkitykselliseksi kävisivät kapitalistien voimakeinot, sillä eivät heidän rahat ja muut taloudelliset mahdit, eivätkä heidän väkivaltaisetkaan voimakeinot, kuten ampumaseeet ja vankilat, pitkälle menestyisi ilman tietämättömiä työläisiä. Tietenkin niillä on oma merkityksensä ja jorkun aikaa voisivat kapitalistit terroria harjoittaa omin voiminsakin, mutta lyhytaikaista se kuitenkin lopultakin olisi. Mutta kun heillä on tietämättömien työläisten miljoonaiset laumat käytettävänä niin lakonrikkeina kuin äänestäjinäkin, samaten po-

liisien nuijan heiluttajana kuin kaikenlaisten murha-aseidenkin käyttäjänä ja vielä lisäksi miljoonat ammattiuonioihin järjestyneetkin työläiset kun antavat kannatuksensa vallitsevalle järjestelmälle, niin käy taistelumme vaivaksi ja pitkälliseksi.

Eikä asia ole vielä sillä selvä, että otamme huomioon vain ne työläiset, jotka antautuvat kapitalistiluokan puolustajiksi tavalla tai toisella, vaan huomioon on otettava myös ne, jotka sarovat olevansa "puolueettomia". Niin kauan kuin työläinen on "puolueeton", s. o. hän ei ota osaa järjestyneiden työläisten mukana luokkataisteluun, vaikuttaa hän taistelussa kapitalistiluokan eduksi, sillä sitä helpommin voivat kapitalistit saavuttaa voittoja taistelussa, kuta vähempilukuisesti luokkatietoisia järjestyneitä työläisiä heitä vastassa on. Jokaisen "puolueettomana itseään pitävän työläisen pitäisi ymmärtää se, että yhteiskunnallisessa taistelussa ei voi olla puolueettomia, vaan avustavat kapitalisteja tavalla tai toisella kaikki ne, jotka eivät kuulu selvällä luokkataistelun kannalla oleviin työväenjärjestöihin, tai kuullessaan vähemmän selvällä luokkataistelukannalla olevaan järjestöön, eivät toimi vointinsa mukaisesti sen järjestön kannan selvittämiseksi.

Kun nyt otetaan huomioon edellä esitetyt seikat ja muistamme minkälaiset voimasuhteet ovat tässä maassa kapitalistiluokan ja järjestyneiden työläisten välillä, niin epäamättömästi huomaamme tärkeimmäksi nykyhetken tehtäväksi luokkataistelussamme tietämättömien työläisten valistamisen ja järjestämisen. Suomalaisenkin keskuudessa on vielä sangen paljon tällaista tehtävää.

Jo useamman vuoden ajan ovat puolueosastojemme jäsenmäärät pysyneet juokseenkin ennallaan. Ei ainakaan suhteellista kasvua ole vuosittain tapahtunut. Agitatsionityötä on kyllä harjoitettu, mutta valistettavien suureen lukumäärään nähden liian vähäisessä määrin. Järjestöorganisaatiemme toimesta on kyllä luennoitsijoita ja puhujia kiertänyt, vaan niitä on riittä-

tänyt paikkakunnalleen liian harvoin vuoden mittaan. Ja heidän esitetäväksi on määritelty sellaisia aineita, jotka menevät useinkin yli vasta alottelevan käsityskyvyn. Siitä seuraa, että se alotteleva joukko ei käy luentotilaisuuksissa. Ja kun vielä otollisimmat illat viikosta käytetään vain tähän vakavampaan valistustyöhön ja parhaat illat iltamien ja muiden huvitilaisuuksien pitoon, niin sitäkin vähemmän voimme odottaa luento- ja valistustilaisuuksimme juuri sitä yleisöä, jota sinne kipeimmin kaipaisimme. Kun sitte iltamatilaisuuksiin järjestetään puheita, niin ne eivät saa olla "pitkiä" eikä "kuivia", kun on "muutakin" ohjelmaa. Joudutaan siten kiertämään suurta rullaa, josta ei ole riittävän suurta hyötyä.

Mutta vaikkapa näitäkään epäkohtia ei olisi, eivät puhujamme riittävän usein voi selittää luokkataistelutehtäviamme työläisille. Sanomalehdet ja kirjallisuus täydentävät tehtävän, sanotaan. Alvan oikein, ne täydentävät osan, mutta vain osan. Sellaiset henkilöt, jotka ovat jo sanomalehtien tilaajia ja ovat valvuneet jo siinä määrin, että lukevat tilaamansa lehden ja ostamansa kirjan, saavat kyllä täydennyksen, mutta ne, jotka eivät ole edes lehtiemme tilaajia, vaan tilailevat porvarillisia lehtiä tai eivät seuraa minkäänlaista lehteä, eivät luonnollisesti, kaan saa minkäänlaista täydennyystä puhujan esittämiin asioihin, puhumattakaan sitten niistä, joita ei saada vielä puhujiakaan kuulemaan.

Mitä tässä tapauksessa on tehtävä? Tässä auttaa vain jäsenten toiminta. Vain jäsenten harjoittaman persoonallisen agitatsiionityön kautta voidaan valistaa tällaisia henkilöjä. Jos kaikki puolueeseemme kuuluvat jäsenet täytätisivätkin tässä suhteessa tehtävänsä edes sellaisellakaan tarmolla kuin he ottavat osaa muuhun osastojemme toimintaan, esim. iltamissamme kävijöinä, niin valistustyömme edistyisi ilahduttavan nopeasti.

Osastojemme jäsenet vastaavat tähän, että eihän sitä osaa valistustyötä suoriteta, kun ei ole tietoja, eikä ole pääsyyt kursseille oppimaan. Sitä vartenhan meillä ovat sanomalehdet ja kirjallisuutemme, että niistä jokainen jäsen hankkii tietoja ja yksinkertaisesti esitetyt selostukset useinkin vaikuttavat tietämättömiin työläisiin paljopa enemmän kuin kouluuntureiden puhujiemme vaikeampatajuiset esitykset. Tällaisella personakohtaisella agitatsiionityöllä edistettäisiin sanomattomasti puoluelettimme levenemistä kuin myös kirjallisuudenkin menekkiä.

Tämä on mielestäni nykyhetken tärkein tehtävä kaikista kriittillisistä puoluetyksistämme huolimatta. Kuten valvuneemmaksi saamme joukkomme—jäsenemmekin tiedot laajenevat ja selvenevät hankkiessaan agitatsiionitietoa—ja kuta suuremmaksi nousee puolueemme jäsenmäärä, sitä helpommin voimme ratkaista kaikki luokkataistelutehtäviamme. Tietoista joukkoa eivät uudetakaan tilanteet johda harhaan ja kun joukkomme on suuri, tuottaa luokkataistelumme nopeampia tuloksia.

Siis, olivatpa osastot hetkellisesti puolueesta erotettuja tai puolueeseen kuuluvia, ja olivatpa puolueen sisäiset asiat tällä hetkellä millä kannalla tahansa, niin entistä suurempi kurssi osastoissa ja yksityisille jäsenille omiin voimiimme luottavan selvän luokkataistelutehtäviamme suorittamiseen. Kapitalistien ja heidän kätyriensä ulvontaan ja sortotoimenpiteisiin vastatkaamme entistä sinnikkäämmällä valistustyönteolla. Osottakaamme kaikille luokkataistelumme nujertajille, että heidän törkeät sortotoimenpiteet elähyttävät valtoimattakin jäsenemme toimimaan ja että mustimmankin taantumuksen alta leimahtaa luokkataistelumme ilmoille voimakkaampana sekä päämäärästään ja hetkellisistä tehtävistään tietoisempuna, murtaen vastustamattomalla voimallaan tieltään kaikki esteet.

W. B.